

SLOVO

JESEŇ
2007/2008

OČAP

Smile

TALIANSKO

Paparazzi

ŠPORT

Láska

Časopis študentov GMRŠ

Slovo

Šéfredaktorka:

Radka Valovičová – OKTÁVA

Redakčná rada :

Dušan Adamať – 2.A

Barbora Jančová – 2.A

Andrea Tittelová – SEPTIMA

Denis Bím – 1.D

Simona Slobodová – 1.D

Marika Wernerová – 2.D

Jana Drhová – 2.D

Jana Ngyenová – 3.B

Zodpovedný redaktor:

PhDr. Ivan Machala

Foto:

Radovan Elko

Mgr. Jozef Šišovský

Adresa redakcie:

Gymnázium MRŠ,

Nové Mesto nad Váhom,

Športová 41, 91501

E-mail:

Slovo.GMRS@gmail.com

Cena:

20 sk/výtlačok

Náklad:

100 kusov

Redakcia sa s jednotlivými článkami nemusí stotožňovať.

Redakcia si vyhradzuje právo na jazykovú a štylistickú korektúru príspevkov.

To najlepšie z najlepšieho :-)

str. 5 Taliansko

Prečo bola pani zástupkyňa pod stolom?

str. 6 Takto to bolo...

Rozhovor s pánom profesorom Durdíkom

str. 12 Bol u nás primátor

Naše otázky na jeho hlavu

str. 13 Nás to nezaskočilo

...alebo ako sme prežili OČAP

str. 22 Šport náš každodenný

str. 23 Čarovný svet smajlíkov

Úsmev prosím !!!

... a mnoho ďalších prekvapení ...

!!!! Zapoj sa do našej súťaže o najkrajšie tohtoročné maturitné oznámenie !!!!

Stačí, ak na kúsok papiera napíšeš svoje meno, triedu a triedu maturantov, ktorých oznamko sa ti najviac páči a dáš ho niektorému z našich redaktorov, ktorých zoznam vidíš tu vedľa alebo pošleš na náš Slovo-mail. Na troch z vás čaká sladká odmena!

Nech vyhrá to najkrajšie !!! :-)

- Genialita je 1 % inšpirácie a 99 % potu -

Bolo to krásne... Je to krásne... Bude to krásne...

Každý hovorí, že posledný ročník je najlepší. Najprv prípravy na stužkovú, učiť sa budem potom. Potom samotná stužková, učiť sa? Potom. Vianoce? No jasné, to je to, po čom sa začnem konečne učiť. Polročné vysvedčenie. Nie, ešte stále je čas! Mesiac pred maturitou? Aha, tak asi by som mala aj niečo začať robiť. Maturita???? Ak ju nepreskočím, prehodia ma

...
Taký je život maturanta... Každý to hovorí. Priznám sa, že som si myslela, že je to blbosť. Veď ja som sa plánovala učiť minimálne polovicu z prázdnin !!!! Nedostala som sa však takmer k ničomu... Teraz už viem, že niečo na tom pravdy bude...

Aj my sme len ľudia. Ktorí sa chcú zabávať a užívať si, že ešte nie sme „oficiálne“ dospelí. Ktorí chcú mať pocit, že svet patrí im. My vieme, že to nie je pravda, ale ten pocit... Je krásny... Tak nám ho neberte !!! A s tým učením. Aj to bude, raz, sľubujem :-)

Pre mňa je a bude tento rok jednoznačne vynímočný. Navyše som dostala možnosť „riadiť“ naše-vaše SLOVO. Je ťažké v niečom začínať, aby to bolo dobré, ešte ťažšie je však pokračovať v tom, čo bolo výborné. Moja úloha je preto o to zložitejšia.

SLOVO sa zlepšovalo. Od čias, kedy som sa po prvý-krát odvážila chytiť do ruky pero a napísať niečo, čo mali potom čítať aj iní, prešlo Slovo radikálnymi zmenami, stále však k lepšiemu.

A ja teraz? Mám rešpekt. Pred mojou predchodkyňou, pred ľuďmi, ktorí ho dotiahli až sem. Budem sa však snažiť, aby bolo aspoň rovnako dobré a hlavne, aby bolo pre vás, milí čitatelia, čitateľné. Už len spolupráca s perfektnými ľuďmi však zaručuje, že výsledok nebude najhorší...

Želám vám príjemné čítanie, aby ste z neho mali aspoň rovnako dobrý pocit, ako my!!! Pretože preto to robíme...
A nebojte sa, my maturanti skutočne nehryzieme!!! Iba občas.. :-)

Radka

Čo chceme s novinami našimi

Iste je vám známe, že tento úvodníkový titulok použil ako prvý Ľudovít Štúr v ním založenom periodiku Slovenskej národnej noviny, čo uzreli svetlo sveta 1. klasňa 1845. A koľkí po ňom ! Mňa nevynímajúc. Azda som na iný, podobný či vhodnejší nadpis nevedel prísť? Istotne áno, ale prečo zdokonaľovať dokonalé? Nakoniec, uvádza ho aj študent nášho gymnázia v úvodníku historicky prvého čísla školského časopisu Slovo, ktorý pred viac než 40 rokmi založil. A ja som bol vtedy pri tom. Napriek tomu, že vtedy som už nebol študentom nášho gymnázia – učil som a zároveň pracoval v školskom časopise Priemyslovák na SPŠ v Martine. No hneď duplikujem, že len pri tom. K myšlienke o vzniku časopisu, k jeho názvu, tvorbe či úspechom, tak isto ako k titulku úvodníka som nijako neprispel. Len som si ho teraz, ten titulok, ako nejaký rad, znova od Štúra i toho študenta - osnovateľa prepožičal.

Dnes je všetko inak - dostalo mi cti byť spoluvorcom Slova. Cti, ktorá sa prelína so zodpovednosťou. Nebojím sa jej, práve nej som sa chytil. Bez zodpovednosti nie je možné pracovať so slovom. A noviny – slovo. Slovo – oheň: dobrý sluha, zlý pán! Ako povedal Konstantin Georgijevič Paustovskij: Nikdy neber do ruky pero so zlým úmyslom!

Ak to človek urobí, stáva sa vretenicou, čo kára žabu za slizkosť, aby ju potom zhltna.

Teda čo chceme s novinami našimi? To už je otázka, na ktorú musím nájsť odpoveď sám. Bez pomoci, ale ja na ňu ani nečakám. Chcem len, ako tí predo mnou, iba jedno: aby naše noviny boli čítavé a čítané. Nič iné si vlastne ani želať nemôžem.

A aké mám šance splniť očakávanie, ktoré visí vo vzduchu medzi 85 ročnými stenami našej, použijem metaforu, alma mater? Veľké, ťažko niekým ohroziteľné.

Kde pramení táto sebaistota? Cítim, že za mnou stojí celá armáda polkovodcov i neveliacich bojovníkov Slova, vyzbrojená usilovnosťou, ochotou, nezištnosťou, talentom, pracovitnosťou i elánom. A títo bojovníci sú tou vodou, čo ma udrží nad vodou! Pravda, pokiaľ im budú sväté slová Alexandra Grina: „ Je odvaha vziať do ruky pero s dobrým úmyslom.“

PhDr. Ivan Machala

- Človek miluje to, pre čo pracuje a pracuje preto, čo miluje -

Jeseň

Po sladkých dvoch mesiacoch leňošenia začalo lístie klopkať na okná a oznamovalo nám, že sa začne jeseň.

Pekné slnečné počasie a letné horúčavy, ktoré ľuďom až spôsobovali závraty, vystrieda dážď s vetrom. V prvých septembrových, ale aj októbrových dňoch nás ešte hladkajú nádherné lúče usmievavého slniečka. Toto obdobie poznáme ako „babie leto“. Obloha bez jediného obláčika je krásne modrá a jasná. Vtáky si veselo poletujú nad úžasne pestrou krajinou, ktorú opäť – ako každý rok – vymaľuje veľký maliar Slnko. Celá krajina v jeho lúčoch hýri žltou, hnedou, červenou i oranžovou ako úžasný skvost. V týchto dňoch sa dá vonku bezhranične zabávať. Je teplo a príroda nás volá von. Preto tento krásny čas využívajú ľudia na relaxovanie a prechádzky po peknej prírode. A na lesnej ceste alebo chodníku sa dá zamotať do jemných pavučiniek, znaku jesene.

Ale každá rozprávka raz skončí. Teplé a slnečné počasie vystrieda chlad, dážď a vietor. Sú dni, keď len prší a prší, žiarivé žlté lístie, ktoré ležalo na chodníkoch ako mäkký koberec, je nepekne mokré a udupané. Všetky zvieratká sú už poschovávané vo svojich úkrytoch, alebo sa zaoberajú ich „výstavbou“. Býva čoraz chladnejšie a chladnejšie. Balerínky, sandále, trička a letné šaty nahradili bundy, šály a teplé topánky a nevyhnutnou súčasťou oblečenia je pršiplášť či dáždnik.

Onedlho sa aj jeseň skončí a zavíta k nám prvá snehová vločka, ktorá nám zvestuje, že čoskoro prídu najkrajšie sviatky roka – Vianoce.

Eva Gajdošová , I. D. Bil

Svitá...

Rannou oblohou tiahne sa šedý,
pochmúrny drak.
Rozprestiera sa nad krajinou,
ty nevidíš lúč slnka hrejivého,
nepočuť ani hlas vtáčika štebotavého.

Tieň prerývaný sýto- oranžovou,
sem- tam záblesk svetla,
potom len tma, chlad a veľký drak.

Zrazu sa strasú konáre stromu starého,
tie farby teplé ako posledné lúče hrejivého slnka
miznú a nechávajú každého smutného a chladného...

Malí škriatkovia s klobúčikmi na hlavách
v rukách držia malé lampášiky,
mávajú na rozlúčku, štípe ich ranný mráz,
každý vie, že o rok nás oni i jeseň navštíví zas!

Španielska dedina

Ad'a

Prázdniny sa skončili a opäť začal školský rok. „No hurá...“, pomysleli si všetci školopovinní a pomaly začali rátať dni do ďalších letných prázdnin. Lenže nezostalo im nič iné, len sa 3. septembra vybrať do školy. Presne tak sme urobili aj my, budúci španielsky hovoriaci stredoškoláci. Všetci sme sa stretli v jednej triede a snažili sme sa prísť na to, odkiaľ poznáme toho alebo tú. Povinne sme si vypočuli našu triednu pani profesorku, vyplnili nejaké papiere a potom, cez malú prestávku, začali naše vzájomné rozhovory. Ako sa hovorí- začali sme sa „oťukávať“.

Na druhý deň sme mali naplánovanú prvú hodinu španielčiny. Na mnohých tvárach bolo vidieť nedočkavosť.

A tak sme teda čakali, čo bude. A bolo to...veľmi zaujímavé. Teda skôr chaotické. Takže. Sedeli sme na miestach, rozprávali sme sa a zrazu vošiel do triedy vtedy ešte neznámy Španiel. V triede zavládlo ticho. Profesor sa predstavil po španielsky (veď ako ináč) a začal niečo písať na tabuľu. Nevedeli sme čo, pretože vtedy sme nevedeli po španielsky ani pozdraviť. Pozerali sme ako „teľatá na nové vráta“. O chvíľu bola popísaná celá tabuľa a stále sme nemali ani šajnu o čom. Po chvíli však vysvitlo, že to bol plán učív z terminológie. Vydýchli sme si, že to nie je nové učivo a nemusíme sa to učiť naspamäť.

Na ďalších hodinách španielčiny to vyzeralo podobne, aj keď tam už sme to nové učivo naozaj začali preberať. Bola to pre nás skutočná „španielska dedina“, ale postupne sme si zvykli a aspoň sme sa tvárili, že rozumieme.

Ale teraz sa už tak tváriť nemusíme, pretože viac- menej chápeme, čo všetci od nás chcú. A o rok...o rok im možno budeme schopní aj odpovedať :-)

Denisa Jacolová, 1.D. Bil

Taliansko

Mestečko CUPRA MARITTIMA sa nachádza neďaleko známeho turistického strediska SAN BENEDETTO DEL TRONTO. Jeho atrakciou je celosvetovo najväčšia zbierka lastúr a koralov. Piesočná pláž s jemným pieskom je lemovaná palmami a píniami.

Všetko sa to začalo iniciatívou pani riaditeľky Márie Vitáskovej a pani zástupkyne Hildy Madrovej, keď sme 7.septembra po veľkom zhone vycestovali do nádherne slnečnej Cupra Marittimi. Cesta trvala neskutočne dlho, aspoň nám sa tak pri tom očakávaní javila. V sobotu ráno sme však už boli v San Marine, kde sme obdivovali úzke ulice a v nich stánky - aj s alkoholom :) a opäť sme nasadli do autobusu. Poobede sme boli v cieľi, kde nás už očakávala pani riaditeľka i majitelia campingu.

Prvý večer sme oslávili ako sa patrí :-). Na zoznámenie bolo veľa príležitostí... Najviac asi na každodenných diskotékach a pri stolnom futbale. Nebolo dňa, kedy by sme si nezahrali, po našom „nezadrtili“.

Každý deň sme chodili k moru, ktoré bolo blízko campu. Ďaleko od brehu bola stále plytčina, takže more bolo prístupné aj pre neplavcov. More je právom ocenené MODROU VLAJKOU, čo znamená ocenenie za čistotu. Overili sme si to na vlastné oči, keď sme aj v hlbokjej vode videli až na dno. Podaktorých z nás však poštipali medúzy. Nie najlepší pocit zo štipancov i všetky nepríjemnosti (ak sa teda počas dňa nejaké stali) boli zabudnuté večer, kedy sa stratili vo víre dobrej nálady, ktorú sme si všetci vytancovali, v čom nám občas pomáhala naša animátorka Tanča z Čiech. Tá rozprúdila zábavu spoločnými tancami, na „pyžamovej party“ sme mali všetci zážitok, keď sme sa o polnoci mohli rozhorúčení – niektorí z tanca, iní z iných ... :-), vrhnúť do bazéna, ktorý sa nachádzal pred barom v campe. Veľa „deciek“ skončilo v bazéne nedobrovoľne, komu sa nechcelo prezliecť do plaviek, skočil do vody aj v spodnom prádle, či už vo vyššie spomínanom „odeve večera“, v pyžame..

To bola naša rozlúčková diskotéka.

Počas nášho pobytu nám varila pani riaditeľka, ktorú mimochodom veľmi chválime za jej výborné kuchárske schopnosti. Ďakujeme, všetkým nám veľmi chutilo.

Tešili sme sa aj z pohostinnosti majiteľov, ktorí nám pripravili „taliansky večer“ – špagety z ktorých bola väčšina z nás prekvapená (každý inak),

foto : Barborka

pravé talianske víno, z ktorého sa mnohým z nás ako ochutnávka neušlo, i keď ho bolo nadostač... :-)

Počas tohto večera zaznela hláška, ktorá nám navždy ostane v pamäti – „Pani profesorka, tak skoro a už pod stolom?“ Pani zástupkyňa ju samozrejme brala s humorom, keďže sa iným spôsobom nemohla dostať k svojmu miestu pri stole.

V pobyte boli zahrnuté výlety, ako trhy v San Benedete del Tronto, obhliadka Cupra Marittimi, na ktorej vznikla aj spoločná fotografia nás všetkých i návšteva mušľového múzea.

Streda bola výnimočná pre pani riaditeľku, ktorá oslavovala meniny a nás všetkých pozvala na veľkú porciu pravej talianskej zmrzliny. Ako darček sme jej večer pogratulovali a odovzdali malú pozornosť. Ktovie prečo potom nebola jedna izba navštevovaná, keď jej dala tašku niečoho, pre nás neznámeho...? :-)

Rozlúčkovým výletom bola návšteva Benátok, do ktorých sme už aj s kuframi vyrazili v sobotu ráno. Robo Komorech ukázal svoje znalosti anglického jazyka pri dohadovaní ceny pri vstupe do Benátok. Šľapali sme až 7 unavujúcich kilometrov na námestie Svätého Marca. Tu sme využili vedomosti z jazykov aj my, ostatní, v stánkoch so suvenírmi, ktorých tu bolo neuveriteľne veľa, tak ako holubov. Cestou k autobusu bola pre nás spásou lodná doprava. To bola naša posledná dlhšia zastávka. Azda aj vďaka tej 7 kilometrovej „prechádzke“ nemal nikto problém v autobuse „sladko zabuvinkať“.

S veľkým žiaľom z tak rýchlo ubehutej dovolenky, ale i s radosťou zo stretnutia s našimi blízkymi sme v nedeľu okolo 6 hodiny ráno zastali pred bránami gymnázia, a tým ukončili krásnych 8 dní v Taliansku.

Určite neofutujete, keď sa v budúcich ročníkoch prihlásite !!!

Veronika Bobošíková
Barbora Jančová ,2.A

- Nie je krásne, čo je krásne, ale čo sa nám páči. -

Takto to bolo...

Denne chodíme po chodbách a triedach našej školy. Niekedy zahĺbení do našich povinností, niekedy plnými dúškami si užívajúci radosti tohto obdobia nášho života. Je pri tom prirodzené, že žijeme prítomnosťou. Našu školu berieme ako samozrejmosť, ako niečo, čo tu bolo už v čase keď my sme sa narodili. Vieme, že mnohým z nás sem chodili rodičia, niektorým i starí rodičia. Z ich spomienok niektorí z nás i vedia, aké to bolo na našej škole v časoch, keď ju naši rodičia či starí rodičia navštevovali. Ako sa však študovalo v období, v čase keď naši rodičia ešte neboli. V čase keď ešte nežili ani naši starí rodičia, prípadne boli ešte maličkí? Mala som možnosť a tiež česť urobiť pre náš školský časopis rozhovor s človekom, ktorého si nesmierne vážim, s profesorom Jánom Durdíkom, mojim prastarým otcom, ktorý na našej škole pôsobil v období rokov 1941 až 1979. Aké to teda bolo na gymnáziu začiatkom 50-tych rokov, v roku 1941, keď tu on začal pôsobiť?

Kolko rokov v čase keď si na gymnáziu začal pôsobiť trvalo štúdium, kolko bolo v tom čase tried a aký bol počet profesorov na gymnáziu?

V tej dobe bolo výlučne len osemročné gymnázium. Bolo teda osem tried, pričom prima, sekunda, terciá a kvarta boli paralelnými triedami, kvinta, sexta, septima a oktáva boli len po jednej triede. Na konci kvarty (štvrtého ročníka) sa vyberali študenti z kvárt do kvinty. Do kvinty sa dostali študenti, ktorí mali dobré študijné predpoklady, boli takzvané úrovňoví. Vyberala ich komisia profesorov. Študentov v triede bývalo okolo 40 – spolu chlapcov i dievčat. Pribúdaním študentov vznikali postupne i paralelky vyšších tried a triedy sa rozdeľovali na humanitnú vetvu a reálnu vetvu. Študenti pochádzali väčšinou z remeselných a úradníckych rodín ako i z rodín okolitých drobných roľníkov a obchodníkov. Počet vyučujúcich závisel od množstva tried a študentov.

Akú dĺžku mal školský rok?

Školský rok mal rovnaké dĺžkové trvanie ako teraz. Presne boli naplánované prázdniny.

Akým spôsobom sa vyučovalo, akým spôsobom prebiehala výučba? Skúšalo sa?

Určujúcim činiteľom obsahu a formy výučby bol profesor. Uplatňovala sa študijná disciplína. Výučba v porovnaní s neskoršou mala čiastočne odlišný charakter. Zdôrazňovalo sa viacej memorovanie (učenie sa naspamäť), osvojovanie poučiek, menej analýza (riešenie problémov). Na tunajšom gymnáziu sa kládol dôraz na výučbu cudzích jazykov.

Nemčina sa učila od prvej triedy, francúzština od druhej triedy, v siedmej a ôsmej triede sa učila tiež ruština a taliančina. Od piatej triedy sa vyučoval mŕtvy jazyk – latinčina. Študenti nemali možnosť si jazyky vyberať, lebo všetky boli povinné. Matematika bola iba dvakrát do týždňa. Skúšanie študentov malo ústny charakter, písomky sa písali len z jazyka a matematiky, museli byť vopred naplánované, oznámené a v stanovený termín realizované. Neoznámené písomky byť nesmeli. Iba vedomostne slabý profesor prevažnú časť vyučovacej hodiny skúšal a menej venoval výkladu nového učiva.

Akým spôsobom prebiehali maturitné skúšky?

Skladanie maturitnej skúšky malo písomnú a ústnu časť. Povinnou zložkou maturit bol pre humanitnú vetvu latinský jazyk a pre reálnu vetvu deskriptívna geometria. Študenti humanitnej vetvy mohli ísť študovať právo, medicínu, filozofiu, študenti reálnej vetvy mohli ísť študovať výlučne techniku.

Aký boli v tom čase študenti, ako sa obliekali a správali?

Oblečenie študentov bolo poskromné, jednoduché, bez podstatných rozdielov. Nebolo uniformované. O formovanie morálneho profilu študentov sa pričinovala výchovná náplň vyučovacích predmetov a v tom čase tiež povinná výučba náboženstva. Správanie študentov bolo vzorné, vážili si školu i profesorov, veď na vysoké školy v celej republike bolo možné sa zapísať bez prijímacích pohovorov. Maturita mala vtedy vysokú hodnotu.

Organizovali sa už v tom čase na gymnáziu nejaké podujatia?

Miestne gymnázium nieslo meno M.R. Štefánika a príležitostne sa organizovala návšteva študentov celej školy na Bradlo. Osobitnou záležitosťou bola tradičná študentská mikulášska zábava za účasti študentov, profesorov i rodičov, tiež študentský majáles.

Spomínaš si na niektoré osobnosti, ktoré boli študentmi gymnázia?

Z radov tunajšieho gymnaziálneho študentstva pochádzali nielen úroveňovo priemerní, ale i vynikajúci jednotlivci, ktorí po absolvovaní vysokých škôl reprezentovali ako špičkové postavy vedy a techniky v ČSSR. Niektorí zo študentov gymnázia sú vynikajúcimi profesormi, ktorí odovzdávajú vedomosti ďalším generáciám.

Lucia Plaskurová, 2.B

Zo známych osobností študoval na Gymnáziu M.R. Štefánika napríklad filmový režisér Martin Holý, profesor medicíny Milan Pavlovič, Viktor Krúpa, ktorý sprístupnil pre ľudí oblasť Indonézie odkiaľ priniesol veľa poznatkov, tiež akademický maliar Ivan Vychlopen.

Gymnázium stojí na svojom mieste množstvo rokov. Na svojom mieste stálo v čase rôznych etáp vývoja našej krajiny. Jeho chodbami a triedami už prešli tisíce, ba až desaťtisíce študentov. Dnes je tu pre nás. Myslím si že by sme ho nemali brať ako samozrejmosť, ako niečo, čo tu bolo už vtedy, keď sme sa my narodili. A možno i niektorí z nás sa v budúcnosti stanú osobnosťami, ktoré budú odovzdávať svoje vedomosti zasa ďalším generáciám, osobnosťami ktoré zaujmú svoje postavenie v oblastiach techniky, politiky, medicíny, práva, publicistiky...

„Keď je to pre Radku, tak prídeme“

Takto reagovali speváci Zuzana Smatanová a Ivan Štrofek, keď sa dozvedeli, že pri Novom Meste nad Váhom, v malej dedinke Bzince pod Javorinou býva mladé dievča, ktoré potrebuje aj ich pomoc. Radka je dievča v našom veku, má 16 rokov. Od začiatku mala veľmi krutý život. Keď bola malá, stratila svoju dvojčičku Veroniku. Následne na to ju postihla detská mozgová obrna (DMO). Jej rodičia v tej dobe ani len netušili, že tieto tri písmená zmenia život nielen im, ale hlavne ich dcére. Radka prešla mnohými operáciami, no ani jedna jej nepomohla v tom, aby mohla začať chodiť. Musí stále sedieť v kresle a potrebuje 24-hodinovú starostlivosť. Rodičia ju z tohto dôvodu prihlásili na internátnu školu v Bratislave. Lekári prišli s alternatívu liečenia, ktoré by jej mali pomôcť s chôdzou o barlách. Jedno liečenie stojí 100 000,- Sk a Radka potrebuje 4. Bohužiaľ, jej rodičia nemajú dostatok finančných prostriedkov. Preto požiadali širokú verejnosť, a tým aj nás. Prispieť sme mohli účasťou na benefičnom koncerte, ktorý sa konal 20. 09. 2007 v MsKS. O zábavu sa nám postarali Zuzana Smatanová a Ivan Štrofek a koncert bol FANTASTICKÝ!!!

foto : R.E.

Zopár nedostatkov ako tréna moderátorky a odmietnutie vystúpenia Martiny Schindlerovej z koncertu nám však dojem nepokazili. Ale treba organizátorov pochváliť, bolo to veľmi pekné. Radka je úžasné dievča plné odvahy, úsmevu a hlavne viery. Na konci večera poďakovala speváckym hviezdám, vďaka ktorým sa v jej srdci objavilo svetlo šťastia. Bola to veľmi emotívna chvíľa, ktorá sa nezaobišla bez slz, ktoré sa objavili aj v očiach Zuzany a verím tomu, že ani jedno oko v sále nezostalo suché. Vstupenka stála 150,- Sk a zaplnila sa celá miestnosť, ale ani toto nestačí na pokrytie nákladov a z toho dôvodu sa uskutočnili zbierky. Zbierku zorganizovala aj naša škola a podarilo sa nám vyzbierať 11 901,- Sk. V mene Radky a jej rodičov by som vám chcel srdečne poďakovať, lebo aj vďaka vám sa jej buduje most, ktorý spája jej svet s našim. Spoločne želáme Radke veľa odvahy, šťastia a hlavne síl.

Dušan

- Ak nie si hviezda, to ešte neznamená, že musíš byť mrakom -

Welcome to Belgium, Brussel and Flamish...

„Ach Belgicko!“ povie si možno každý z vás. Týždeň nič nerobenia, len si pekne hniezdila v Bruseli a my sme museli chodiť do školy....

Toto si možno niektorí z vás pomysleli alebo pomyslia, keď začnete čítať tento článok, ale v skutočnosti to tak nie je....

Welcome to Belgium, Brussel and Flamish...

Program na celý týždeň zahŕňal návštevu asi troch organizácií zaoberajúcich sa prácou s mládežou na národnej ale i regionálnej úrovni. Návšteva v Belgicku bola založená na témach Bielej knihy mládeže a Európskeho paktu mládeže ako platných dokumentov Európskej únie pre mládež.... Kto by mal záujem vidieť celé znenie týchto dokumentov, nech sa zastaví v SEPTIME :)

Dňa 08. 10. 2007, keď som sa ako jedna zo štyroch účastníčok delegácie Slovenskej republiky, mala zúčastniť študijnej návštevy, premýšľala som, ako bude celý náš pobyt vyzerat'.

Aj napriek tomu, že už vopred sme obdržali program celého týždňa, stále sme neboli v realite, nevedeli sme, čo nás čaká.

Brusel ako mesto nie je nič, len krásna, ale už toľkými ľuďmi a turistami zničená pamiatka, že sú aj oveľa krajšie mestá, ktoré sa oplatí navštíviť.

Moja maličkosť aj spolu s ďalšími tromi žienkami

(Radka Šoltésová- Eurodesk, Mária Bona- MŠ SR a Alenka Mičicová SAJA, Žilina) sme sa vybrali a dostali do miest, ktoré podľa môjho názoru ovplyvňovali väčšou krásou ako samotný Brusel. Pravda je ale aj to, že v Bruseli som sa cítila fajn, pretože mať na sebe formálne oblečenie bolo úplne normálne, čo u nás ešte stále je skôr taká „malá rarita“...

Medzi miesta, ktoré som navštívila, patria napr. Antwerpy (krásne mesto s vynikajúcou reštauráciou a s takými peknými čašníkmi:), Gent (nádherné mestečko na severovýchode Belgicka., Flámska), Bruggy (nechoďte tam nikdy v sobotu popoludní, pretože okrem nádhornej plavby na lodi si veľa toho nevyčutnáte vďaka skvelým japonským turistom, ale inak je to krásne mestečko), Dendermonde (mestečko také malé ako naša Stará Turá, ale krásne, De Pann , kde sme sa aj na pláži pofotili a mušle ponachádzali, Brusel nakoniec, v Bruseli sme samozrejme boli aj ubytovaní...

Celá plejáda miest, kde v každom sme navštívili aspoň dve organizácie pracujúce s mládežou, bola jasným príkladom toho, ako sa dá existovať. Ak si raz postavíte ihrisko, tak vám ho nezničí nikto, ani len psí miláčikovia?... Vo Flámsku realita, u nás len utópia....

Ak máte chuť robiť niečo dobré, dobrý projekt stačí mať na papieri , ale nemusíte vyplňať byrokratické listiny, stačí o to len požiadať...

A mohli by sme pokračovať.....

Počas môjho pobytu v Belgicku som strávila naozaj príjemné chvíle v spoločnosti skvelých ľudí. Príjemným sprestrením bola aj návšteva Belgickej komunity, ktorá má priateľov a družbu s „priateľmi“ v Hlohovci. Keď vám Belgičan povie: „Oči pri štrnganí“, dokonca si nakoniec zaspievate aj pieseň Tancuj tancuj, je to znamenie niečoho spoločného a krásneho, čo je ukryté hlboko v ľuďoch... Táto návšteva bola len jednou z neformálnych návštev, ktoré sme podnikli v rámci aj nášho voľného času. Samozrejme ja, ako nadšenec európskych inštitúcií, som sa neváhala vybrať aj metrom sama v sobotu ráno k Európskej komisii a iným Európskym inštitúciám..

Bolo vynikajúco. Neverili by ste, aké skvelé pivo v Bruseli i vo Flámsku nájdete, je pravda, že ho netreba piť veľmi veľa. Národným jedlom Belgičanov sú, bohužiaľ, hranolky...), ale inak je to krajina bohatá na kulinárske špeciality, mňam, také mušle alebo iné dobroty by veru chutili aj v našej jedálni...

Čo sa týka nočného života v Bruseli, aj tu je alkohol veľmi drahý pre študentov, takže v piatok večer sa veľmi podobal na parky našich miest po zotmení...

Týždeň strávený vo Flámsku bol však jedným z kľúčových bodov v mojom živote, pretože som sa tam nenaučila len spoznávať krajinu, mravy, ale aj vnútornú podobu ich zmysľania v kontexte s mládežou.

Naučila ma rozpoznávať niektoré fakty pre prácu s mládežou. Pre prácu a život, ktorý my ako mladí ľudia máme. Táto návšteva ma však naučila vnímať aj rozdiely v krajinách, ktoré sú obe krajinami Európskej únie, krajinami, kde platia národné dokumenty o mládeži, ale v ktorej je mládežnícka politika na rôznych úrovniach. Táto návšteva mi dala najavo, že tento systém treba zmeniť a snažiť sa vytvoriť Slovensko s mládežníckou politikou, nielen s mládežníckymi dokumentmi.

Ad'a

foto : Ad'a

Zlovestná hviezda

Čoskoro sa otvorí druhá brána. Je vôbec možné tomu zabrániť? Podarí sa Mattovi splniť ťažké poslanie?

Druhý diel zo série Spoločenstvo piatich od Anthonyho Horowitza...

Po prečítaní knihy HAVRANIA BRÁNA ma zistenie, že už vyšlo pokračovanie tejto kvalitnej kombinácie mystery thrilleru a dark fantasy, naplnilo neskutočným očakávaním. Jednotka ma absolútne uchvátila a už len názov a obálka dvojky vo mne vyvolali "abst'ák" :). Keď sa mi konečne dostala do rúk, bol som úplne "happy" a mal som prečo...

Úvod nemal chybu, ani prvé kapitoly. Autor ma opäť presvedčil o tom, ako sa vyzná vo svojom remesle. Toto dielo totiž do literatúry určenej pre mládež vkladá prvky hororu, ktoré veľmi zbožňujem. A azda jediné, čo má tento román spoločné s čítaním pre mládež je vek hlavného hrdinu.

V Mattovi sa opäť prebúdzajú jeho schopnosti. Objavil sa prorocký denník, ktorý skrýva kľúčové informácie o druhej bráne a niekto sa ho snaží získať za každú cenu. Matt spolu s novinárom Richardom cestujú do Peru, aby dostali vzácny denník a aby zabránili pohrome. Matt nakoniec stretne chlapca, ktorého už niekde videl, no nie v tomto svete...

Dej je opäť veľmi zaujímavý prepojený s históriou, tentoraz sa týka tajomstiev dávneho národa - Indov. V závere čaká množstvo prekvapení a vyvrcholenie. Všetko speje k niečomu ešte závažnejšiemu, čo sa naplno rozvinie v ďalších knihách.

Obálka, na ktorej je satanistický znak - prevrátená päťcípá hviezda, ani zďaleka nevystihuje dej ani jeho celkovú atmosféru, ale je zaujímavým ozvláštnením, a predsa súvisí s niečím, čo sa tam odohralo.

Celkovo sa mi stále páči viac HAVRANIA BRÁNA, ako ZLOVESTNÁ HVIEZDA, no aj tak ma táto kniha vôbec nesklamala.

Denis

Chcel tak veľa? ...

Vietor sa pohrával s listami, trhal ich zo stromov v parku, niektoré nevšímavo nechal spadnúť na zem, iné si pohadzoval a až keď sa unavil, nechal spadnúť všetky. Park nebol zelený, plný spevu vtákov a rozkvitnutých kvetov ako obyčajne. Príroda si s farbami túto jeseň pohrala a od kráľovsky zlatej prechádzala cez karmínovo červenú do špinavej hnedej. Park bol schátralý, pustý. Len jediná lavička v ňom zostala celá, kde- tu pri štrkovom chodníku trčali hnilé drevené trámy, lavičkine mŕtve sestry. Pamätali sa na časy, keď sa v parku ešte robievali pikniky, deti sa okolo nich naháňali, pokiaľ boli ešte celé, matky na nich hrdo sedávali. To však bolo už dávno, ešte pred vojnou, po vojne ich už nikto neopravil. Teraz sa v strede parku rozprestiera cintorín. Nie je veľký, len pár náhrobných kameňov učupených vedľa seba prezrádza, že smrť nezaspala.

Každé ráno sa cez park náhli starec. Šedivé vlasy, pomalá kulhavá chôdza a smutné oči prezrádajú, že má za sebou veľa nešťastia. V snehu, daždi, na slnku, v zdraví i v chorobe hľadá jediný hrob, pre iných prehliadnuteľný, no pre neho predstavujúci celý svet. Hrob jeho ženy.

Vzali sa, keď boli ešte veľmi mladí a čím dlhšie boli spolu, tým viac sa milovali. Zomrela pred piatimi rokmi, mala rakovinu. Dlhú ležala v posteli a s odchodom jej života odišiel aj kus starcovho srdca. Keďže nemali deti, ona bola celou jeho rodinou. V blízkej horárni žili iba sami. Keď ho navždy opustila, sám jej vyrúbal z dreva pomník s dvomi holúbkami na vrchu. Tak veľmi túžil byť s ňou, objímať ju. Bez nej ho život už nebavil, chcel ísť za ňou, za svojou láskou.

Na hrob je vždy priniesol čerstvú kyticu, v zime jej často zapaloval sviece. Posedel si pri nej, porozprával sa, poplakal si a park plakal s ním. Začal cítiť, že sa jeho čas blíži, občas sa ťažko dýchal, občas mu srdce začalo silno búšiť. A on sa začal tešiť. Jeho najväčším želaním bolo čím skôr ležať vedľa svojej manželky. V jednom hrobe. Naveky.

Dnes je deň Pamiatky zosnulých. Starec aj teraz kráča za svojou ženou. Nepáči sa mu, že v parku je veľa iných ľudí. Tí si na svojich blízkych spomenú iba raz za rok, no on na svoju ženu myslí každý deň, každú minútu. Neopustil by ju – nikdy za ňou neprestane chodiť. Sadol si a kyticu položil na pomník. Povzdychol si, zacítil chlad. Do šedin na hlave sa mu oprela zima. Zvráskavenými rukami si utrel roztrasenú tvár a sledoval ľudí naokolo. Rozplakal sa. Prečo i on nemôže byť so svojou jedinou rodinou? Bolo cítiť, že sa končí jeseň, že o chvíľu zasneží, východné vetry všetko ochladia. Každý, kto sa zahľadel na uplakaného starca, zvažnel. Holúbky na pomníku plakali s ním. Starcov plač ľudí zmrazil viac ako prichádzajúca zima. V kroví pri lavičke sa niečo pohlo a vzápätí sa ponad koruny rozletel krdel' prebudených havranov. Škriekajúc oznamovali svoju prítomnosť, pozorne sledujúc alebo krúžili nad cintorínom. Akoby sa i starec zobudil zo sna, vstal a pomaly odišiel z parku.

Žil ešte asi desať rokov, desať dlhých rokov. Zomrel v spánku, na starobu. Pochovali ho do cintorína na druhej strane mesta.

Na jeho želanie sa zabudlo.

Marcela Mrekajová , 4.C

Prehra

Iba šum lístia
a nemé muky.

Nieko ťa zradil
a ty si padla.
Jeseň už vábil,
kým zima chladla.

Čerstvý letný vánok
okradol ťa o nepokojný
spánok.
Chce ťa odvieŕť preč,
telo si vyzleč.

Na plece ti havran sadá,
no necítiš ho.
V kúte stojí ľudská zrada
a ty preklínaš všetkých
bohov.

Bola to len hlúpa hra
a ty odchádzaš porazená.
Prekračuješ podsvetie prah a hľa
jeho udica sa znovu navýja a odrezaná
od hladiny k jeho rukám stúpa.
Ďalšiu obeť má, ktorú čaká prehra...

Denis

Výchova k šťastiu

Dňa 5. 10. 2007 sme my, študentky onkologického krúžku, nechali kolovať obežník. Jeho témou bol „Týždeň boja proti rakovine“, ktorý bol prezentovaný vo všetkých triedach. V ňom sme sa vám prihovárali, aby ste si uvedomili, že zdravie máte len jedno, a to si treba chrániť. Celkový zdravotný stav sa dá zlepšiť a mnohým úmrtiam na rakovinu sa dá predísť, ak si osvojíme zdravší životný štýl. Prirodzenou túžbou každého človeka je byť šťastným. Šťastie je ovplynené mnohými faktormi. Jedným z nich je zdravie. „Zdravý má mnohé želania, chorý iba jedno.“ Zdravie dáva základ pre podstatu plnohodnotného života, k čomu sa verne pridružuje láska v podobe humánneho citenia. Platí: „Obetovať sa pre druhého nie je len povinnosť, ale aj zákon šťastia.“ Z toho vyplýva, že onkologickú výchovu môžeme charakterizovať aj ako výchovu k šťastiu.

Tento rok sme sa zaoberali aktívnym fajčením a s frázou – NICCOTEEN, ak ho nezastavíš, zabije aj teba. K tejto prezentácii boli rozdane študentom a profesorom rôzne letáky, nálepky a pohľadnice s logom Liga proti rakovine. V minulých rokoch pani profesorka Barančinová, ktorá vtedy vyučovala nepovinný predmet ONV, vedie už len krúžok onkologickej výchovy, obdarúvala v rámci tohto projektu našich študentov a profesorov jablčkami. No tento rok nebola v našom regióne taká dobrá úroda :-)
Onkologickej výchove je venovaná aj nástenka vo vestibule. Ak má niekto záujem, tam ju nájde.

členky onkologického krúžku

Deň boja proti neslušným slovám

Dňa 24.10.2007 sme vyhlásili Deň boja proti neslušným slovám.

Iniciátormi tohto boja sú chalani z 2.C. triedy.

Uvedomili sme si, že používanie týchto slov znižuje našu inteligenciu a dobrú mienku o našom správaní sa. Preto sme sa rozhodli vulgarizmy nahradiť inými slovami, milšími. Porušenie sa trestalo fyzickým trestom v podobe 10 kľukov.

Zhodli sme sa na tom, že je to zaujímavý spôsob, ako sa zbaviť tohto zlozvyku.

Všetci by sme si mali uvedomiť, že život bez nadávok je krajší.

Brezovák, Žácky, Godál, Lutka a Tučka, 2.C

P.S. Kiežby sa deň zmenil na rok a rok naveky...

**- Chcel by som byť tým, čím som bol, keď som chcel byť tým,
čím som teraz -**

Primátor na návšteve

Nedávno sa na našej škole objavila pomerne vzácna návšteva – pán primátor. Možno na tom nie je nič neobvyklé, len my, študenti, sme sa s ním doteraz nemali šancu rozprávať. Tak sme v jeden štvrtok takúto šancu dostali. Viac-menej sme ani nevedli, do čoho vlastne ideme, ale nakoniec sme boli sami prekvapení, čo z toho vzišlo. Ale pekne po poriadku.

Na úvod besedy prišla pani poslankyňa Wienerová, ktorú privítali členovia vedenia školy. Tá sa nám prihovarila, vraj nám chce niečo porozprávať o regionálnej politike, pretože Rada Európy sa snaží oboznámiť mladých ľudí s týmto problémom. Tak sme pekne počúvali, o čom nám hovorila. Občas si pomýlila Radu Európy s Európskou úniou, ale veď čo už. Rada Európy nemá žiadnu zástavu a tobôž nie hymnu. Ešte nám prečítala kopec vecí, ktoré sme si aj tak nezapamätali. Potom sa pokúsila prejsť k problémom mesta, do čoho prešiel pán primátor. Prešiel pozvoľne k diskusii. Asi nečakal, že to bude mať až také ťažké, nakoľko mu študenti dávali páľčivé otázky týkajúce sa nášho mesta, ako napr. prečo sa opravujú cesty, ak sa spravia tak, že voda zasa stojí v jamách. Otázok bolo omnoho viac, dost' podstatná sa týkala budúceho rozvoja Zelenej vody a v podstate aj jej osudu.

Na rad sa dostali aj otázky okolo využitia a opravy kina, rekonštrukcie námestia, zimného štadióna, rekonštrukcie železničnej trate a s tým súvisiaca oprava budovy železníc a autobusovej stanice.

Logicky nasledovali otázky budúceho riešenia dopravnej infraštruktúry v meste, a to najmä možný prepoj železničného podjazdu s Čachtickou ulicou okolo bývalých vojenských skladov, ktoré sa tiež dostali na jazyk pýtajúcich sa, či lepšie povedané ich plánované využitie, pretože vojakmi už nie sú využívané. Na pretras sa dostala aj internetová stránka mesta, ktorá akoby zaspala (schválne som použil minulý čas) dakde v začiatkoch internetu. Ale musím spomenúť, že tento problém sa vyriešil, pretože keď som písal tento článok, stránku mesta som skoro nespoznal. Oplatí sa pozrieť tam, aj keď vidieť, že ešte je nová a nejaké tie muchy má

(www.nove-mesto.sk).

Študenti sa pýtali pána primátora aj na dopravu a s tým súvisiacu kvalitu ciest. Bohužiaľ sme sa dozvedeli, že za to mesto nemôže, lebo asi sa neoplatí opravovať cesty, ak inžinierske siete sú v zlom stave. Žeby plynári aj vodári mohli pomôcť ku kvalite našich ciest?

Aby som stále nehovoril len o záporných veciach, treba povedať, že to nebolo čisto pesimistické posedenie. Hovorilo sa aj o pozitívach – o nových informačných tabuliach, o výstavbe nových kruhových objazdov a nájomných domov, o dobrej spolupráci medzi poslancami a primátorom, ...

Ale opäť sa aj tu vynoril jeden problém(ik) – mestská polícia a ochrana majetku. Tak sme sa dozvedeli, že objasnenosť prípadov, ktoré sú zaznamenané na kamerovom systéme, je len okolo 20%. Trocha málo, nie? A že v noci sú na stráži 5 policajti, z ktorých 2 kontrolujú kamery. Ale veď nie sme v Sin City. Zatiaľ.

Ako mám na záver zhodnotiť stretnutie s pánom primátorom? Bolo veľmi zaujímavé. Porozprávali sme sa o problémoch v meste, o ich riešení. Zároveň sa primátor dozvedel aj o problémoch nás, mladých, ktoré pociťujeme pi každodennom živote v našom meste. Dúfajme, že sme ho neodradili a že príde aj nabudúce, ako nám to sľúbil.

Daniel Kotleba , 4.C

Nás to nezaskočilo :-)

Poznáte to.....

Celé dni len sedíte za počítačom, buď je to z vášho pracovného nasadenia, alebo len tak „zabíjate svoj drahocenný čas“, ale len sedíte, možno spravíte pár krokov ráno do školy, ale ak náhodou nemešká autobus z Hájoviek, tak si nejaký ten už len vybavíte..

Nadišiel pondelok, 1.10. 2007 a vy zrazu musíte „pohnúť“ tými vašimi zadnými časťami tela viac a nasadnúť do autobusu, ktorý vás vyvezie na miesto, kde budete musieť aj športovať, to sa niektorí divíte, ČO? :-)

Pondelok ráno toho istého dňa sa celá 3.A trieda, spolu so mnou, vzhľadom na to, že počas „rekreácie“ našej triedy som sa nenachádzala na území našej malebnej krajinky, odpravila spolu s nimi do malebnej Kálnickej doliny na Chatu STU, na OČAP, teda ľudovo povedané Ochrana človeka a prírody.... (Áno, máte pravdu, do prírody, to nie je len tá zeleň na preliezkach, aj skutočné stromy s listami, milí naši čitatelia, také zelené :-))

Zostava bola jasná, trieda 3.A, žiačka Septimy a „hviezdna hliadka“, ktorá ale vie, ako na to :

„pedagogickí profíci“ Mgr. Pavlíček, Mgr. Málek a Mgr. Gombársky...

A začíname...

Zdravotná výchova, kde si ani neviete predstaviť, že pre niektorých našich gymnazistov nie je problém vyciapať jed hada aj ústami. V situácii, kedy má človek vnútorné krvácania, je dôležité zavolať naozaj rýchlu pomoc. Hoci niektorí z nás by sa radšej hnali do pomoci, čo je veľmi neriešiteľné. Ale snažili sme sa a dávali sme pekne pozor pod vedením nášho pána zdravotníka, inak milého telocvikára prof. Gombárskeho. Ale pokiaľ my sme pekne zachraňovali a učili sa prvú pomoc, niektorí už veselo s našim „HPV“-modrookým prof. Pavlíčkom merali a podľa slnka určovali svetové strany a azimuty..

A akí by sme to boli gymnazisti, keby sme na listy a možno aj na terč strieľať nevedeli? Pekne pod vedením pána vedúceho, ktorý vymenil pre zmenu „volejbalku“ za vzduchovku, pána prof. Máleka, sme si zastrieľali na rôzne neživé terče.

Po zaujímavých aktivitách vám trochu vyhladne, preto vyhovujú aj dve večere.

Jedna ešte pri stoloch a tá druhá pekne pri ohníku, gitare (ďakujeme Filipovi Postrkovi :-)), keď nám milí ľudia zabezpečili k ohňu aj chlebič a nejaké to mäsko, hneď sa všetko dalo ľahšie vyriešiť.

Niečím to ešte zapíť (napríklad takým dobrým čajíkom, bez rumu !...) a môže sa ísť do postele :-))

Ďalší dňik nám už niekto klope na dvere hneď zrána a ono to, že poďme na rozcvičku (asi jediný, kto bol rád, bol jeden bežec Janko Ondreička a moja maličkosť, ale tvárili sme sa všetci nadšene). Dôvod bol prostý, raňajky čakali na stole a nás opäť strieľanie do terčov rôznych tvarov a azimuty a iné zaujímavé aktivítiky....

Aký by to bol ale OČAP, keby ste si nešli „zaturistikovať“ a pekne „poliezt“ na vysokohorskej túre“, ktorá sa niekomu zdala priam neprekonateľná ako výstup na Gerlach, ale všetci ju spokojne a šťastne zvládli....

Jednoducho vydarené popoludnie a na čele s našimi hlavnými vodcami sme pekne ponachádzali nejaké tie huby- hríby:-), to bola dilema, dokonca aj hubáky, keď sme nedrevali rúbro (nerúbali drevo:-)) a bolo nám fajn...Niektorí konečne z nás zistili, že aj tá príroda môže byť viac ako „len zelená a plná otravného hmyzu“.

Skvelé tri dni a dve noci v prírode Kálnickej doliny v skvelej partii ľudí, ktorí možno aj po OČAP-e nebudú mať problém podať prvú pomoc, minimálne vedieť 5 T alebo sa nestratiť i v lese, čo v meste....

Druháci, máte sa na čo tešiť, ale občas si vyjdite na Kamennú, aby ste potom neboli takí prekvapení z tej prírody, NÁS TO NEZASKOČILO :-)

foto: Aďa

Aďa

Paparazzi

Ako mnohí viete (možno i neviete), náš pán profesor Kucek bol cez leto v Anglicku. Chcela som sa teda dozvedieť o jeho ceste viac, tak som ho vyspovedala.

Prečo ste boli v Anglicku?

Mal som viacero dôvodov, ale hlavný bol, že som chcel bližšie spoznať niektoré miesta, a hlavne Angličanov ako takých. Dostal som možnosť na mesačný pobyt a využil som ju.

Kde ste tam boli?

Na juhu Anglicka- v Kente. Väčšinu času som trávil v malom kúpeľnom mestečku Royal Tunbridge Wells. Odtiaľ som cestoval do ostatných miest, napríklad do Londýna, Brightonu, Hastingsu...

Ktoré mesto vás najviac a najmenej zaujalo?

Najviac ma zaujal Hastings. Bol som tam preto, lebo je to staré historické rybárske mesto. Má veľmi dôležité miesto v anglickej histórii, pretože neďaleko neho sa v roku 1066 odohrala slávna bitka medzi Angličanmi a Normanmi. Angličania prehrali a Anglicko sa na istý čas dostalo pod vplyv Francúzov- ich kultúry a jazyka. Potom ma zaujalo mesto Shell Grotts, kde sú katakomby z 11. storočia vykladané mušľami. Najmenej ma zaujal Brighton, pretože je to úplný opak Hastingsu. Je to moderné turistické mesto s veľkým množstvom klubov.

Získal som však nový pohľad na Anglicko ako krajinu, vďaka zážitkom aj nový pohľad na Angličanov ako národ odlišný od Slovákov a širší obzor celkovo. Naučil som sa tam veci z praxe, ktoré človek v učebniciach nenájde.

Bolo tam aj cez leto typické „anglické počasie“?

Nie, bolo pekne a slnečno. Ale hovorili mi, že také tri mesiace predom mnou neustále pršalo.

Čo ste robili cez letné prázdniny- ešte pred odchodom do Anglicka?

V júli som pomáhal robiť novú učebňu jazykov tu na gymnáziu, a potom som bol na dovolenke v Tatrách. Takže som si prázdniny jednoznačne užil :-)

Teraz ste triednym profesorom prvákov. Nie je vám ľúto, že ste prišli neskôr a neprivítali ste ich v prvý deň?

Trochu áno, mám toho naraz veľa, ale snažím sa to dobiehať. Bol som však rád, že som ich dostal. Myslím, že sa s nimi zladím- zatiaľ si vychádzame vynikajúco :-)

Janka Drhová

Druhý domov

4. september 2006 bol deň, kedy som po prvýkrát v živote prekročil brány strednej školy – brány Gymnázia v Humennom. A vtedy som sa zároveň dozvedel, že to bude posledný nielen školský rok v mojom rodnom kraji, ale aj posledný rok v mojom civilnom živote v tomto krásnom prostredí. Otec dostal prácu v Novom Meste nad Váhom, a tak bolo jasné, že celá rodina sa bude sťahovať. Priznám sa, že takýto začiatok školského roku ma šokoval. Opustím kamarátov, spolužiakov a odídem do miest, kde nikoho nepoznám. Táto perspektíva nebola pre mňa príliš lákavá. Pochádzam z malej dediny Udavské pri Humennom. Aj keď je naša dedina krásna, vždy som chcel žiť v meste. Že to bude tak ďaleko, to ma ale nenapadlo ani vo sne. Po mojich najkrajších prázdninách to prišlo. Po dlhej, viac než šesťhodinovej ceste, sme okolo desiatej v noci dorazili do nášho nového bydliska. Po takej túre som doma hneď zaspal. Na druhý deň ráno som išiel do novej školy. Obával som sa prijatia od nových spolužiakov, ale všetko dopadlo nad očakávanie dobre- noví kamaráti boli na svete po pár minútach. Na novú školu i kamarátov som si zvykol rýchlo, pretože na dobré sa ľahko privyká. Po dvoch mesiacoch sa tu už cítim ako doma, ale na svoj starý domov – môj rodný kraj- nezabudnem. Nikdy mi ho nič nenahradí.

Roman Medár , 2.B

- Skúsenosť je dobrá škola, len školné je príliš vysoké -

Daltonizmus

**Ži si svoj strach rád
v tom pekle na vždy odsúdenom,
lebo zima a chlad
môžu Ti byť ťažším údelom.**

Všetko neživé precitlo na ohromný rachot. Do brány od Očistca vrazila ďalšia zúfalá duša. Bola mladá. Mala iba štrnásť a bola celkom nesvoja z bizarného miesta, na ktorom sa práve ocitla.

„Kde to do čerta som?!“ spýtala sa sama seba držiac sa za hlavu.

Celkom otrasená náhlou zmenou prostredia sa porozhliadla po zvláštnom okolí. Krčiac obočím hľadela na podivný svet. Ľudia vôkol jej pripadali ako nejaké automaty chodiace podľa predpisov. Zvláštne sa jej z toho všetkého točila hlava. Znepokojene si rukou pretrela oči a opäť vrhla pohľad na obraz plný sentimentu a smútku. Všetko videla čiernobielo.

„Prepáčte,“ oslovil ju ktosi. „ale vy ste tu nová?“

Obzrela sa, no nikde nikoho. Až potom, si uvedomila, že ju zospodu ktosi ťahá za mikinu. Pozrela teda tým smerom a uzrela tvár zakrpateného mužíčka so šiltovkou na hlave a (ako inak) s čiernym notesom a perom v rukách. Dievča sa potešilo, že má konečne možnosť niekoho sa spýtať, kde sa to vlastne nachádza. Bála sa totiž osloviť čudne sa tváriacich naokolo, ktorí boli už napohľad neprívetiví.

„Mohli by ste mi prosím povedať, kde práve teraz som?“ spýtala sa mužíčka, pričom si ani neuvedomila, že mu na pôvodnú otázku odpovedala ďalšou otázkou.

„Takže ste.“ zašomral si chlapík sám pre seba. „Vaše meno...“

„Prosím?!“

„Ako sa voláte?“ sformuloval jej otázku a zahladel sa na ňu pohľadom profesora zazerajúceho na študenta, ktorý práve odpovedá.

„Diana.“ odpovedalo dievča na zvláštnu otázku. „Prepáčte, ale neviete náhodou...“

„A priezvisko?“ prerušil ju mužíček.

„Kto vlastne ste?“

„Počujte, ešte musím vybaviť stanice Peklo a Raj, takže sa ponáhlam. Mohli by ste mi láskavo odpovedať na otázku?“ dobiedzal ten zvláštny chlapík.

Ozval sa ďalší treskot. Do Očistca vleteli ďalšie duše, ktoré takisto čakala evidencia a oboznámenie sa s novým prechodným bydliskom.

„Čo je toto, dočerta, za miesto?!“ zvolala odrazu Diana znechutene sa obzerajúc po monotónnom prostredí.

„Vaše priezvisko!“ zreval mužík tak nahlas, že jej na okamih poriadne zaľahlo v ušiach.

„McMollyová.“ odvetila Diana sucho. „A Vaše?“

Chlapík však už odišiel zaregistrovať do zoznamu nových návštevníkov ignorujúc jej otázky. Rozbehla sa za ním, aby mu položila znovu prvotnú otázku, ktorá jej prebehla po mysli hneď, ako sa ocitla na tomto prekliatom mieste.

„Nemohli by ste mi aspoň vysvetliť, kde to vlastne sme?“ opýtala sa ho.

„Láskavo si tu zvyknite na nezodpovedané otázky, mladá slečna. A teraz, ak dovolíte, budem sa venovať svojej práci.“ odvrkol mužíček.

„Tak dobre. Poviem to ináč. Chcem odtiaľto vypadnúť!“

„To žiaľ nepôjde. A už ma nechajte na pokoji, inak si hneď na začiatku o vás vedúci vytvorí nelichotivú predstavu.“ vyštekol na ňu chlapík.

„Okej. Rada sa pohovárám s tým vašim lordom, ak tu vôbec nejakého máte. Zavedte ma k nemu!“ zavelila dievčina tvrdohlavo.

„Ako len chcete.“ uškrnul sa mužík a s ľahkosťou lúskol prstami.

Diana zmizla. Chvíľu sa jej zdalo, že sa povracia. Ocitla sa v akomsi nekontrolovateľne rýchlo kolotoči čiernej a bielej. Potom nasledoval ostrý záblesk.

Keď sa to celé skončilo, Diana zrazu stála na obrovskej šachovnici s figúrkami životnej veľkosti. Pred ňou sa objavil kráľ a otrasne sa zamračil.

„Máš problém?!“ zakričal na ňu, až sa otriasla podlaha.

„Kde to som?“ zafňukala Diana a hneď na to bezradne klesla na studené čierne políčko.

- Priateľstvo má byť nesmrteľné, nepriateľstvo smrteľné -

Hlava jej padla do dlaní a bezmocne sa rozvzlykala.

„Chcem sa zobudiť, do riti!“ zarevala spomedzi prstov.

Keď napokon dvihla zaslzený pohľad z dlaní, uzrela iba to isté pusté mesto, do ktorého sa dostala cez akúsi virtuálnu bránu posmrtných svetov. Všade naokolo boli tí istí ľudia a tváрили sa rovnako ako predtým. Po mužíčkovi ani nových dušiach nebolo ani stopy.

Diana si nešťastne ľahla na chladnú dlážku a opäť sa nešťastne rozplakala s beznádejou v duši. Jej kvílivý vzlyk však nebol jediným prejavom zúfalstva v čiernobielym kráľovstve smútku. Ostatné duše totiž využili jej nepozornosť a spoza bledých jednotvárných masiek vyronili množstvo čiernych slz skrývanej bolesti. Nepreniknuteľná melanchólia utvorila abstraktnú vrstvu neistých myšlienok v povetrí.

Čas na tom mieste nejstvoval, takže nemožno povedať, ako dlho strávila Diana svoj pobyt v Očistci zúfalými výkrikmi a nepretržitými úpenlivými slzami. Keď ju však smútok vyčerpal natoľko, že sa z nej postupne stávala otrokyňa umelej masky a pretváry na celom tele rovnako ako všetci okolo nej, stretla z ničoho nič jednu osobu. Postaršiu dámu, ktorej sa ešte nezmocnil ten otrasný úbor. Volala sa jednoducho Tanja.

„Ej, ale ma stále trápi jedna otázka, slečna!“ zvolala tým svojím stareckým prízvukom.

„Aká?“ vyzvedala Diana.

„Zaujímalo by ma,“ začala Tanja pomaly. „ako sa sem dostala taká mladá duša priam kvitnúca v jari života!“ prešla napokon do reflexného zvolania.

Diana si zahrnula prúd vlasov za ucho a prekvapená tou otázkou sa na chvíľu hlboko zadumala. Tanja potichu rešpektovala, že rozpamätávať sa na vlastnú smrť nie je ľahké ani pre mladého človeka, akým je štrnásťročná Diana.

„Chcem vedieť, čo si urobila za života také hrozné, že si za to musela ísť pykať na toto otrasné miesto. Nie to, ako si zomrela. Smrť je iba nezaujímavý prechod medzi životom a posmrtnými sférami.“ spresnila starká svoju otázku.

V tom sa Diane v hlave vybavila nostalgická spomienka na minulosť, ako ostrý záblesk horúčkovitej ideí. Tvár sa jej skrivila do zvláštneho sklamaného výrazu. V mysli sa jej v rýchlosti premietlo, ako stála na streche jedenásťposchodovej budovy. Ako jej v tom šelestivom vetre narástli dve čierne imaginárne krídla. Ako jej sladký vánok vial do uší povzbudivé slovo „Skoč!“. Ako rozťahla svoje neexistujúce, no ohromné krídla majestátne, ako dravý orol na vrchole skalného útesu. A ako sa nakoniec vrhla nadol naprieč tvrdému betónu a chaotickej premávke pod ňou. Napriek tomu vzlietla. Nedoletela však tam, kam by si priala doletieť. Miesto toho trčí v tejto preklatej diere a s tvárou v dlaniach roní jednu horkú slzu za druhou.

Tanja ju súcitne potľapkala po chrbte, hoci jej nevidela do myšlienok. Vedela však veľmi dobre, že rovnako, ako hocikto v Očistci, tak aj Diana musela prejsť krutou cestou osudu na Zemi. A nezáležalo na tom, či mala za sebou štrnásť alebo sto rokov života.

„Nič si z toho nerob dcérenka!“ prihovorila sa jej starénka nežne. „Všetci, čo sme skončili tu, sme na tom podobne ako ty.“

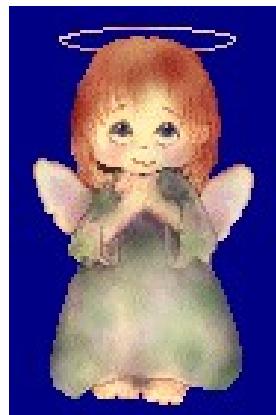
„A preto sme tu!“ zapiš'ala Diana. „Aby sme sa tu všetci za trest iba trápili!“

„Počúvaj ma, zlatko! Keď sa teraz budeš ničiť smútkom a vidieť stále všetko iba čiernobiely, nikdy sa odtiaľto nedostaneš!“

Tieto slová však mali Dianu opačný účinok, ako Tanja čakala. Tá sa totiž rozvzlykala ešte žalostnejšie a neustala, až kým nezostala celkom vyčerpaná ležať na lavičke poťahujúc do nosa

so sklesnutým výrazom v očiach. Tanja odišla. A nevráti sa sem. Už nikdy. Vzali ju do Raja...

Diana na lavičke napokon zaspala. V smútku ju dlho naháňali nočné mory a spánok mala veľmi nepokojný. Žmúrila a kričala do tmy. Padala do hlbokého a temného tunela a v očiach jej zasvietil prenikavý výkrik hrôzy, ktorého ozvena sa strácala do bludného ticha plného šepotajúcich prízrakov. Hlasy napokon silneli a Diana zmätene vykrikovala krútiac hlavou na všetky strany.

„Nie, nie, nées!“

Potom otvorila oči. Tentoraz však svet okolo nej nebol čiernobiely, ale plný spektra čarovných farieb a prekrásnych scenérií. A tá najkrajšia z nich – akýsi chlapec, ktorý sa nad ňou skláňal, sa k nej opatrne približoval jemne sa jej prihovárajúc. Spočiatku nevnímala význam jeho slov, iba prenikavý pohľad jeho zafirovomodrých očí. Odvtedy si tú farbu zamilovala...

Napokon jej však predsa zazneli v mysli tie zvuky, ktoré chlapec vyslovil pohybom svojich sýtočervených pier.

„Si v poriadku?“

Diana sa rozosmiala ako pravý blázon. Zamilovaný blázon. Zaľúbila sa do farieb okolitého sveta. Napokon však prikývla.

„Kto si a kde to som?“ chcela vedieť, hoci by sa nenahnevala, keby jej chlapec neodpovedal.

Radosť jej spôsobilo už len to, že sa naňho mohla pozeráť.

„Volám sa Damián a ty... ehm... ležíš na lavičke v parku.“ odpovedal chlapec trochu zmätený Dianinou otázkou.

Tá však naďalej nič nevravela, iba si vychutnávala ten jeho mocne kontrastujúci vľúdny pohľad.

„Naozaj si v poriadku?“ zopakoval otázku s vážnym podfarbením hlasu.

„Hej! Len sa mi prsnil čudný sen...“ zaklamala Diana a v širokom veselom úsmeve mu odhalila rad čistobielych zubov.

Ved' ešte včera bola farbosllepá a dnes si odrazu vychutnáva pestrosť celého sveta. „Vďaka Ti, Tanja!“ Týmito slovami od tej chvíle vždy zakončovala svoju modlitbu...

DemoLithium Draconis

Kde máme korene ... Zemianske Podhradie

Významným kultúrnym strediskom presahujúcim rámec regiónu sa stalo v 19. storočí Zemianske Podhradie. Je neodmysliteľne spojené s Ľudovítom Štúrom, známou zemianskou rodinou Ostrolúckych, J.L.Holubym, Ľ.V. Riznerom, C. Holubym a mnohými ďalšími osobnosťami našej histórie, ale aj osobnosťami z cudziny. Už v 19. storočí bolo menším centrom kultúrneho a politického života Slovenska. Niekedy ho pomenovali ako druhú Maticu slovenskú. Častokrát tu navštívil Ľ. Štúr svojho brata Samuela, ktorý v Podhradí pôsobil ako ev. farár. Samuel dokonca ako prvý evanjelický farár začal robiť kázne v slovenskom jazyku, aby mu ľud lepšie rozumel. Ľ. Štúr sa tu stretol s krásnou dušou, v ktorej síce kolovala zemianska krv, ale ktorá jeho ústami poznávala krásu slovenského ľudu a priľnula k nemu – Adelou Ostrolúckou. Roku 1848 zasadal v Zemianskom Podhradí generálny štáb hurbanovských povstalcov. Finančne ich podporoval dokonca aj Gustav Ostrolúcky, ako jediný z rodu Ostrolúckych sa tu nechal pochovať neďaleko Samuela Štúra. Svoje detstvo tu prežil Anton Štúr (syn Samuela Štúra).

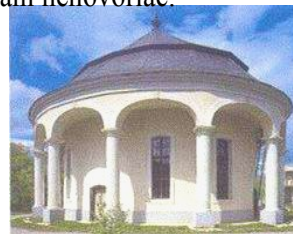
Ako spisovateľ prispieval do mnohých časopisov. Ľ. Rizner – zakladateľ slovenskej bibliografie, pôsobil tu ako učiteľ. Je tiež pochovaný na miestnom cintoríne. Ľ. Rizner redigoval časopis OBZOR.

O významné postavenie Zemianskeho Podhradia sa postaral aj Dr.J.Ľ. Holuby, ktorý tu tiež pôsobil ako ev. farár od smrti Samuela Štúra. Ako botanik získal svetové meno. Preštudoval archeologicky aj botanicky celú Bošácku dolinu a okolie. Vytvoril tri veľké herbáre – mnoho rastlín nesie jeho meno.

V Podhradí vytvoril kultúrno–vlastivedné stredisko, ktoré navštevovali významní slovenskí i českí vedci ako A. Jirásek, Dušan Makovický a mnohí ďalší. Narodil sa tu Cyril Holuby – počas štúdia bol členom spolku DETVAN.

Svetlú spomienku na Ľ.V.Riznera a J.Ľ.Holubyho nám pripomínajú ich pamätné tabule na budove starej školy i fary a na Riznerovej rodnej chalupe, kde sa dozvieme aj o šľachtických rodoch, ktoré vlastnili miestny kaštieľ. Nádherný kaštieľ, ktorý kedysi oplýval sýtou zeleňou v záhrade, so spievajúcimi pávmi, ktoré sa napájali z fontány. Ako sa však všetko mení, tak aj kaštieľ - už nemá svoju prešlávenú krásu, ani žiadne honosné zemianske večierky a o pávoch ani nehovoriac.

Zo Zemianskeho Podhradia pochádza môj otec a tiež aj dedko, ktorý tu vlastnil vodný mlyn. Hoci už roky bývame v Novom Meste nad Váhom, do rodiska mojich predkov sa vždy rada pozriem

Veronika Bujnová , SEPTIMA

- Keď chceš hýbať svetom, pohni najskôr sám sebou -

Láska...?

Venujem Lucke (I.B), Betus (OA), Ivke a všetkým mojim milým, ktorí mi pomohli postaviť sa a ísť ďalej... Ďakujem...

Čo mám robiť, keď srdce je prázdne, zostali iba spomienky. Spomínať sa mi už nechce, tak ako sa mi nechce ani žiť. Žiť bez neho už nemôžem. Nedá sa. Celé telo ma bolí od toľkých rán. O duši ani nehovorím. Tú už necítim. Zviera mi hrdlo, ruka štípe, hlava ide vybuchnúť. A čo na to všetko srdce? Nemôže sa na to pozeráť. Diabol pokúša, Boh pomáha a drží pri živote. Koho si vyberiem, je moja voľba. Nechcem diabla. ... ja ho cítim. Je tu. Je vo všetkých, ktorí vo mňa veria. To len ja som taká zabudnutá a nevážim si života. Ale to ma život „nakopal“, dal veľa tvrdých rán, ale moje telo, moja duša to ledva zvláda. Nemôže tu byť, nechce, nedá sa. Keď oči iných hľadajú na teba, ako keby si ani nebol človekom. Moje oči pri pohľade na nich radšej odtrhnú zrak, bo ich pohľad pichá pri duši. Moje oči, zaliate slzami, trpké hľadajú do diaľky, v ktorej je toľko utrpenia, zla, ubližovania, uštipačnosti a falošnej lásky. Neznášam slovo LÁSKA. Nenávidím ho. To ona ma priviedla do zúfalstva. Ale prečo? Otázka, na ktorú nepoznám odpoveď. Je všade. Prečo??? Pýtam sa, bezvýsledne. Spomienky a myšlienky ma neustále prenasledujú. Na čo som prišla? Azda len na to, že v živote prichádza veľa sklamaní. Sklamať ťa môže ten, koho si miloval, najlepší priateľ, ten, komu si slepo dôveroval, komu si veril, na koho si sa spoliehal, koho si mal rád, komu patril celý tvoj život... Zrazu je preč. Patrí mu iný život, už ho ani nepoznáš. Prestal si veriť na veci krásne, na to, čo kedysi bolo ti jasné. Dnes znova cítiš to, čo ťa tak desí, že ťa nik nemá rád, že na nič nie si.

Pozri na ľudí, čo žijú v šťastí, aj oni zostali na kraji priepasti, aj oni si mysleli, že majú mnoho, ale rozhodli sa neskočiť...

Ak prežívaš niečo podobné ako ja, keď píšem tieto riadky, obzri sa okolo seba a uvidíš ľudí, čo ti za tento, niekedy nezvládnuteľný, život stoja. Práve v nich sa ukrýva zmysel života...

Simona

Pink Creature

The lips, colourfull of the salt blue sea
say the words.
Words which hit you in your heart
there was that man
that wonderful creature whose silk touch was
like a butterfly
if it sits in your palm
that was the guy who you loved.

Who took your sleep in the night stary sky
who smiled on you everytime
in the train, on the meadow, in the forest
in a land of blue dreams
everywhere everytime, when he told only
so beatiful "HI"!

The stars fall, it's cold outside
this freeze looks like as same as what happens
in your empty, ridicolous mind .
Everything is like a winter snow.
Tears covered with a small blanket of smile
smile, which was to be full of love
which has spread so wonderful feeling around
but what has happened now?

Can I stop to think?
Think of an experience
of a grass, of an exciting moments
whiles which could be a reality forever
whenever, wherever
but they have happened never!

Never like the same day never comes
back
like the flower which have dried on
a dessert
like you and me, like the yesterday's
rain
like our rutine of love
which used to be.

Now the pieces of a gray mirror just
watch in my eyes, in my soul
that things just want to kill me
it seems everything so peculiar
I have never waked up of my sleep..

Ad'a

**- Láska sa rodí z maličkosťí, z nich žije a pre ne tiež
umiera -**

Je to len a len pre nás

Ako ste si iste všimli, v areáli našej školy sa od letných mesiacov vykonávajú stavebné práce. Chcel by som vám k tejto téme poskytnúť niekoľko základných informácií.

Jedná sa o rekonštrukciu suterénnych priestorov budovy školy so sanáciou vlhkého muriva a vybudovanie šatní.

Stavba je a bude realizovaná v 4 etapách:

I. etapa: Predprojektová a projektová príprava – Zameranie súčasného stavu, prieskumy, vypracovanie podrobnej projektovej dokumentácie

II. etapa: Sanácia vlhkého muriva – odkopy zeminy priľahlej k obvodovému murivu, prevetranie muriva

III. etapa: Sanácia vlhkého muriva – zhotovenie dodatočnej hydroizolácie spodnej stavby, výstavba nového drenážneho systému, asanácia poškodených a zhotovenie sanačných omietok.

IV. etapa: Interiérové úpravy suterénnych priestorov.

Doba výstavby bude odvodená od postupnosti jednotlivých etáp. Odhaduje sa na 24 mesiacov.

Stavba nebude mať negatívny vplyv na životné prostredie. Použité materiály sú ekologicky nezávadné a certifikované. Odpady zo stavby sú priebežne uskladňované vo veľkokapacitných kontajneroch a následne vyvezené na skládku stavebného odpadu.

Martin Juriga, SEPTIMA

Pozn. red. Aj keď niektorí si už nový šat neužijú, aj keď vyučovanie občas sprevádzal hluk, prach a špina, vážime si, čo sa robí. Pretože vždy sa to robí len pre nás, študentov....

„Slovenčina moja, krásne ty zvuky máš.“

19. október 2007 patril odbornému semináru „Tatrínska sednica čachtická,“ ktorý sa konal v priestoroch svadobky Domu služieb v Čachticiach pri príležitosti „Roku Jozefa Miloslava Hurbana.“

Spolu s p. profesorom Bradáčom a p. profesorkou Ďuračkovou navštívili Čachtice aj študenti Gymnázia M. R. Štefánika z Nového Mesta nad Váhom.

Dostali sme pozvánku zúčastniť sa tejto slávnostnej udalosti, ktorú sme prijali s úctou. I keď...to dnešné pozvanie znelo tak...inak...

Odborný seminár začal úvodným príhovorom Doc. PhDr. Augustína Maťovčika, Dr.Sc. zo Slovenskej národnej knižnice v Martine. Nasledovalo vysvetlenie vzťahu Tatrína a Liptovského Mikuláša prostredníctvom Mgr. Daniely Fiačanovej z Múzea Janka Kráľa v Liptovskom Mikuláši. O „Tatríne a Považí“ nám pútavo porozprával aj PhDr. Milan Šimšíš zo Slovenskej historickej spoločnosti. „Tatrín a Čachtice“ nám priblížil PaedDr. Pavol Parenička, CSc. zo Slovenskej národnej knižnice v Martine, ktorý zároveň pokrstil svoju novú publikáciu venovanú tejto téme – ako inak – „po čachticky“ – cícerom. Dovoľujem si poznamenať, že i študenti nášho gymnázia si majú možnosť túto publikáciu preštudovať, pretože sme dve takéto knižôčky dostali aj my.

Život a dielo Jozefa Miloslava Hurbana nám priblížil prostredníctvom prezentácie PhDr. Jozef Karlík, riaditeľ Podjavorinského múzea v Novom Meste nad Váhom.

Sprievodným podujatím tohoto odborného seminára bolo polozenie kytíc k pamätnej tabuli Tatrína a prehliadka stálej expozície venovanej Tatrínu v priestoroch múzea v Čachticiach.

Ctiť tých, ktorí nám dali našu „krásnu paniu“ – slovenčinu a pristupovať k minulosti s pokorou, Čachtice skutočne vedia; celé podujatie bolo usporiadané na úrovni a my sme odchádzali s pocitom hrdosti na bojovníkov, ktorí nám dali to najvzácnejšie.

Janka Nguyenová

- Jediný problém ničnerobenia je, že nevieš kedy si skončil. -

Osamelý cintorín

Práve sú dušičky, sviatok, ktorý patrí medzi moje najobľúbenejšie. Ako tak rozmýšľam nad načatým dnom, ani chvíľku nezaváham a vyberiem sa na miesto klúdu, pokoja a večného odpočinku. Na cintorín. Som tu. Cítim vôňu sviečok, cítim prítomnosť akéjsi zvláštnej sily, ktorá ma zrazu obklopuje. Hľadám miesto, kde by som sa mohla usadiť a rozmýšľať. Rozmýšľať nad vecami, ktoré aj tak nikdy nepochopím. Vyberiem si lavičku. Stojí taká osamotená, zapadaná listím. Neodolám jej.

Skoro všetky listy už opadali, ešte pár lístočkov sa hompála po korune stromu. Začína sa stmievať, je to skoro neveriteľné, koľko malých plamienkov vidím v diaľke, ba aj okolo seba. Žiaria krásne, usmievajú sa na mňa, ako keby mi chceli niečo povedať, s niečím sa mi zdôveriť.

S čím, to sa asi nikdy nedozviem, možno až vtedy, keď tu budem sniť svoj sen aj ja. Teraz to netuším, počujem iba hlasy ľudí, ktorí si spomenuli na svojich zosnulých.

Malé plamienky v sebe ukrývajú spomienku. Spomienku radosti, spomienku lásky, spomienku smútku, spomienku, na ktorú nikdy nezabudnem.

Práve preto sem ľudia chodia, ako hovoria "na hroby". Ale ja tu hľadám pokoj a klúd, snažím sa zakryť svoju osamelosť rúškom tajomstva, ktoré ukrýva cintorín. Zahľadím sa na nebo a očarená mesiacom počujem zanikajúce hlasy v diaľke. Keď sa poobzerám okolo seba, žiadnej živej duše tu už niet. Prelomí sa vo mne strach, udivene pozriem na hodinky, je už noc. Strach sa vo mne šíri nečakane rýchlo, nemôžem sa ani pohnúť, zamretým pohľadom hľadím pred seba. Je mi ohromujúco zima, keďže bývam neďaleko cintorína, nevzala som si toľko oblečenia. Cítim chlad a strach, chlad a strach, nič iné mi nevíri

v mysli. Cítim, ako mi pomaličky preniká do tela biela zima cez končeky prstov.

Sedím tu, ako prikovaná, pomaličky sa stávam súčasťou tohto "druhého sveta". Zrazu z jednej strany lavičky ucítim teplo, to teplo je lákavé a zároveň také nebezpečné. Cítim, ako keby si vedľa mňa niekto sadol a upreným pohľadom sa díval na mňa, na stratenú dušu uprostred opustených hrobov. Ale keď sa obzriem, kto ma to prišiel navštíviť, zistím, že tam nik nie je. Prestávam sa báť a ucítim malú vločku, ktorá sa usadila na mojom nose. Sneží. Prvý sneh v tejto sezóne. Krásne chumáčiky snehu padajú na mňa, ako keby ma chceli zahaliť do svojho bieleho závoja. Už necítim chlad. Dám si dole rukavice, chcem ucítiť krehké vločky na svojich dlaniach. Mám pocit, že tu chcem zostať už navždy, nikdy sa neprebudím, iba zaspať.

Očarená touto krásou zistím, že mi zvoní telefón. Je to moja mama, ktorá sa chcela uistiť, že som v poriadku. Ano, som mami... Odpoviem. V momente, keď zložím telefón, mám chuť utiecť, nemôžem ešte odísť... Keď si spomeniem, koľko ľudí na mňa čaká, koľko ľudí ma potrebuje.

Zachránilo ma to. Opäť ma zachránili tie moje nekonečné spomienky.....myšlienky....

Simona

Ked' ide o humor, nepoznáme žarty ...

Pár dní pred novomeským jarmokom sa mi dostala do rúk pozvánka na vernisáž výstavy Novomeský osten. Táto súťažná výstava sa tento rok v Novom Meste nad Váhom prezentovala už po 14.krát. Posledné roky som ju vnímala, ale len typu „že je“. Až pokým som nedostala pozvanie na tú tohtoročnú.

Hoci sa to prelínalo s jarmokom, rozhodla som sa, že tam pôjdem. Potešilo ma, že sa ku mne pridali ešte ďalšie dve „kolegyne“ a jeden „kolega“ z redakčnej rady. A tak sme sa šli „kultúrne vzdelávať“ :-)

Po prezretí výstavy a následnom slávnostnom akte udeľovania cien za prítomnosti najvyšších predstaviteľov nielen nášho mesta, ale aj „sveta slovenských karikaturistov“, sme mohli skonštatovať, že ten čas, čo sme „ukradli“ jarmoku, stál naozaj za to...

A prečo tento miničlánok píšem? Aby si aspoň niekto uvedomil, že akcie tohto typu, aj keď to nie je na úkor školy, stoja za to... A preto sa na ne oplatí ísť...

Radka

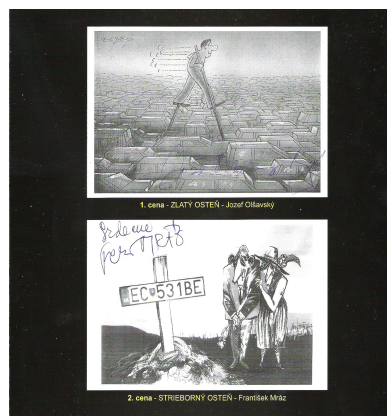
stretnutie / rencontre
STUDENTOM GMRŠ SRDEČNE
8. 11. 2007 N. M. n. Váhom

Vojtech
Kolenčík
Jan
Sekal

Jan Sekal

foto : Mgr. J. Šišovský

P.S. Rovnako sme sa zúčastnili aj slávnostného kladenia vencov pri príležitosti výročia Jozefa Miloslava Hurbana a vernisáže výstavy Vojtecha Kolenčíka a Jana Sekala. Nebol to len môj dojem, ale skutočne sme aj tu kazili vekový priemer prítomných... :-)

Futbalisti o Pohár primátora

Dňa 10. októbra 2007 sa na štadióne miestneho AFC Považan uskutočnil futbalový turnaj novomestských stredných škôl. Zúčastnili sa ho tieto družstvá:

1. Gymnázium sv. Jozefa
2. Gymnázium M. R. Štefánika
3. Združená stredná škola obchodu a služieb
4. Združená stredná priemyselná škola
5. SPŠE Stará Turá

Bolo pozvané aj Stredné odborné učilište poľnohospodárske v Novom Meste n. V. , ale jeho športovci sa na turnaj nedostavili.

Turnaj mal veľmi dobrú športovú úroveň a obecnstvo videlo veľa pekných športových momentov.

Z víťazstva sa nakoniec tešilo mužstvo ZSPŠ , ktoré vo finále porazilo GMRŠ 2 : 1 .
Autorom gólu gymnázia bol Jakub Pollák z 11 m kopu.

Lukáš Lednický a Juraj Uhlík , 3.C

GMRŠ najlepšie !!!

Za krásneho jesenného počasia sa dňa 19. septembra 2007 uskutočnili na štadióne miestneho AFC IX. letné športové hry mládeže o Pohár primátora mesta .Zúčastnili sa ich všetky stredné školy nášho mesta.

Celkovým víťazom sa stala naša škola - gymnázium Milana Rastislava Štefánika so súhrnným počtom bodov 164, čo je o 55 bodov viac, ako dosiahlo druhé v poradí BIL G (109 bodov). Na treťom mieste skončilo SOU so stratou 0,5 bodu. Na štvrtom mieste skončila ZSPŠ s 91,5 bodmi.

Trochu horšie výsledky dosiahli športovci ZSŠoD a GsJ, ktoré obsadili piate a šieste miesto.

Celkové poradie – chlapci:

1. GMRŠ
2. SOU
3. ZSPŠ
4. BILG
5. ZSŠoS
6. GsJ

Celkové poradie – dievčatá:

1. GMRŠ
2. BILG
3. SOU
4. ZSPŠ
5. ZSŠOaS
6. GsJ

Celkove najlepší výkon medzi dievčatami dosiahla Ivana Chrebetová z GsJ, ktorá v behu na 100 m dosiahla čas 12,7 sek. Na druhom mieste skončila naša gymnazistka Martina Ondrejčíková časom 13,7 sek. Za zmienku stojí aj 1. miesto Andrey Hrušovskej z GMRŠ vo vrhu guľou – 9, 76 m. Naše atlétky Veronika Hevierová a Veronika Školíková obsadili 1. a 2. miesto v skoku do výšky výkonom 140 cm.

Pozoruhodné výsledky boli zaznamenané aj v súťaži chlapcov: Tomáš Hulínek z GsJ zabehol 100m za 11,2 sek, Juraj Kopetka z SOU skočil do diaľky 602 cm, Tomáš Malec z BILG vrhol guľu na hranicu 12,81 m, Marek Werner zo ZSPŠ dosiahol v skoku do výšky výkon 165 cm.

Dakujeme našim športovcom a ich profesorom telesnej prípravy, že gymnazisti dokážu bojovať za farby svojej školy na hocjakom frontovom úseku.

Kompletná výsledková listina sa nachádza u našich profesorov Tv.

**Ján Priadka
Michal Antal , 1.D**

Čarovný svet smajlíkov

Historicky prvého grafického smajlíka navrhol v roku 1963 Harvey Ball pre istú americkú firmu.

Dotyčný Adam medzi smajlíkmi vyzeral asi takto:

V súčasnej dobe sa smajlíci a emotikony používajú čím ďalej tým viac, hlavne prostredníctvom SMS, webových stránok a e-mailov. Niektorí celkom bežne, sú však aj takí, ktorí sa vyskytujú zriedkavejšie. Svet smajlíkov je čarovný.

V ankete sme sa pýtali niektorých študentov GMRŠ, akých smajlíkov najčastejšie odosielajú a akých najradšej prijímajú. Tu sú výsledky:

Najčastejšie sú odosielení : :-D ;-) a :-P

Najradšej máme, keď obdržíme jedného z usmievavých smajlíkov ako :-) :-D a aj :-*

Najzábavnejší sú smajlíci znázorňujúci známe osoby ako **Harry Potter** ~8-), **Cindy Crawford** :-) alebo **Homer Simpson** ~(_8^(!) a tiež menej známe skratky:

- **ROFLOLWTIME** = rolling on floor laughing out loud with tears in my eyes
- **TGIF** = thank god it's Friday
- **SETE** = smiling ear to ear

Marika

Čínania robia prieskum. Zisťujú, za koľko sa dokážu študenti naučiť čínštinu. Pýtajú sa študenta na Oxforde, za koľko to zvládne. Študent odpovie:

- Za dva roky.

Študenta z Harwardu sa tiež pýtajú.

- Za rok sa do dá.

Prídu na Žilinskú Univerzitu, spýtajú sa študenta. Študent vytiahne sluchátka z uší:

- A sú skriptá?

- Sú.

- Tak ma zapíšte na piatok na skúšku.

Malý Matúš príde domov a otec sa ho pýta.

- Tak čo je nového v škole?

- Päťka a päťka.

- Čo?

- A štvorka.

- To nemyslíš vážne.

- Ale neboj sa, tie známky už neplatia.

- To mi odľahlo. A prečo?

- Lebo ma vyhodili zo školy.

Otec sa pýta syna, ktorý sa práve vrátil z maturity, ako bolo.

- Vieš, oci, celá maturita prebiehala pobožne.

- A to akože ako?

- To vieš, skúšajúci bol v čiernom, ja som bol v čiernom. On položil otázku, ja som sa prežehnal. Ja som odpovedal, on sa prežehnal.

- Len ten, čo nič nerobí, nič nepokazí -

!?!? Najkrajšie oznamko !?!?

4.B

4.C

4.D

OKTÁVA